

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 20. kolovoza 2014. uputio Sąd Najwyższy (Poljska) – Polkomtel Sp. z o.o. protiv Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

(Predmet C-397/14)

(2014/C 431/14)

Jezik postupka: poljski

Sud koji je uputio zahtjev

Sąd Najwyższy

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Polkomtel Sp. z o.o.

Tuženik: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Druga stranka u postupku: Telekomunikacja Polska S.A. w Warszawie (obecnie Orange Polska S.A. w Warszawie)

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 28. Direktive 2002/22/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 7. ožujka 2002. o univerzalnoj usluzi i pravima korisnika u vezi s elektroničkim komunikacijskim mrežama i uslugama (Direktiva o univerzalnoj usluzi) ⁽¹⁾ u prvotnoj verziji, tumačiti na način da pristup nezemljopisnim brojevima ne treba osigurati samo krajnjim korisnicima iz drugih država članica, već i krajnjim korisnicima iz države članice operatera javne komunikacijske mreže, što ima za posljedicu da ispitivanje ispunjenja te obveze od strane nacionalnog regulatornog tijela podliježe zahtjevima koji proizlaze iz načela djelotvornosti prava Unije te tumačenja nacionalnog prava usklađenog s pravom Unije?
2. Ako se na pitanje 1. daje potvrđan odgovor: treba li članak 28. Direktive 2002/22 u vezi s člankom 16. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, tumačiti na način da se radi ispunjenja obveze navedene u prvonavedenom propisu može primijeniti postupak koji je za nacionalna regulatorna tijela predviđen u članku 5. stavku 1. Direktive 2002/19/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 7. ožujka 2002. o pristupu i međusobnom povezivanju elektroničkih komunikacijskih mreža i pripadajuće opreme (Direktiva o pristupu) ⁽²⁾?
3. Treba li članak 8. stavak 3. Direktive 2002/19, u vezi s člankom 28. Direktive 2002/22 i člankom 16. Povelje Europske unije o temeljnim pravima ili članak 8. stavak 3. Direktive 2002/19, u vezi s člankom 5. stavkom 1. Direktive 2002/19 i člankom 16. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, tumačiti na način da nacionalna regulatorna tijela – kako bi krajnjem korisniku domaćeg operatera javne komunikacijske mreže osigurala pristup uslugama koje se obavljaju pod nezemljopisnim brojevima u mreži jednog drugog domaćeg operatera – mogu utvrditi načela obračuna naknade za uspostavljanje poziva između operatera, na način da primijene tarifu za okončavanje poziva koja je s obzirom na troškove utvrđena za jednog od operatera temeljem članka 13. Direktive 2002/19, ako je operater tijekom neuspjelih pregovora vođenih u skladu s obvezom iz članka 4. Direktive 2002/29 sam to predložio?

⁽¹⁾ SL L 108, str.51. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 50., str. 3.).

⁽²⁾ SL L 108, str. 7. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 38., str. 69.).

Žalba koju je 20. kolovoza 2014. podnio Basic AG Lebensmittelhandel protiv presude Općeg suda (šesto vijeće) od 26. lipnja 2014. u predmetu T-372/11: Basic AG Lebensmittelhandel protiv Ureda za usklađivanje na unutarnjem tržištu (žigovi i dizajni)

(Predmet C-400/14 P)

(2014/C 431/15)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelj: Basic AG Lebensmittelhandel (zastupnik: D. Altenburg, T. Haug, Rechtsanwälte)

Druge stranke u postupku: Ured za usklađivanje na unutarnjem tržištu (žigovi i dizajni) i Repsol YPF, SA

Žalbeni zahtjev

Žalitelj od Suda zahtijeva da:

- ukine odluku Suda Europske unije (Općeg suda) od 26. lipnja 2014. (predmet T-372/11) i predmet vrati na ponovno suđenje Općem sudu;
- naloži tuženiku snošenje troškova postupka.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

Žalitelj prigovara načinu na koji je Opći sud tumačio definiciju „usluge distribucije” što predstavlja, u smislu primjene prava, prethodno pitanje prilikom ocjene sličnosti usluga. Nadalje, žalitelj smatra da je Opći sud tu pogrešnu ocjenu koristio kao pravni temelj za daljnju ocjenu vjerojatnosti zabune između dotičnih žigova.

Žalitelj naglašava da je glavna uloga Suda osigurati jedinstveno tumačenje pojma i dosega dotičnih usluga (C-418/02, točka 33. – Praktiker; spojeni predmeti C-414/99 do C-416/99 Zino Davidoff i Levi Strauss, točke 42. i 43.) i presude „IP-Translator” (C-307/10, 19. lipanj 2012.) prema kojoj „proizvodi i usluge trebaju biti takvi da ih se može definirati na objektivni način kako bi ispunili funkciju žiga kao oznake podrijetla” te od Suda traži „dovoljno preciznu i jasnu” definiciju „usluga distribucije”.

Prema mišljenju žalitelja, usluga „distribucija” ima vrlo uzak doseg i obuhvaća samo aktivnosti „prijevoz; ambalažiranje i uskladištenje proizvoda”, a ne i usluge „prodaja na malo i prodaja na veliko”. Nadalje, žalitelj ističe da je Sud u presudi „Praktiker” razjasnio da je cilj „prodaje na malo” (razred 35) – za razliku od usluga u razredu 39 – prodaja proizvoda potrošačima budući da se te usluge sastoje „osobito od odabira asortimana proizvoda ponuđenih na prodaju te od ponude potrošaču različitih usluga koje ga navode da sklopi navedeni posao s predmetnim trgovcem radije nego s konkurencijom”.

Prema mišljenju žalitelja, opća klasifikacija „distribucije” u nicanski razred 39 ne smije biti zanemarena budući da se Sud u predmetu Praktiker izričito podupro vlastitu argumentaciju razmatranjem objašnjenja nicanskog razreda 35 (C-418/02, t. 36.).

Prema tome, odluku Općeg suda valja ukinuti i predmet vratiti na ponovno suđenje.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 25. kolovoza 2014. uputio Nejvyšší soud České republiky (Češka Republika) – Marie Matoušková, sudska povjerenica u ostavinskom postupku protiv Míše Martinus i Elisabeth Jekaterina Martinus, koje zastupa David Sedlák, u svojstvu skrbnika, te Beno Jeriël Eljada Martinus

(Predmet C-404/14)

(2014/C 431/16)

Jezik postupka: češki

Sud koji je uputio zahtjev

Nejvyšší soud České republiky